

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1910

гр. София, 09.05.2011 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав,
в закрито заседание на 09.05.2011 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **5873** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 79, ал. 1 от Закона за българските лични документи за самоличност (ЗБЛД).

Делото е образувано по жалба на Х. Д. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1 , ап.1 – наричан жалбоподател, против Заповед № Из-1591/20.07.2010г. на главния секретар на Министерство на вътрешните работи (МВР) – наричана за краткост обжалваната заповед, с която е постановен отказ да се допусне възобновяване на административно производство по молбата на жалбоподателя за отмяна на Заповед № 3-1329/17.04.2007г. на директора на Областна дирекция на МВР – П., предявено с молба от .06.07.2010г.

Жалбоподателят иска от съда да постанови отмяната на обжалваната заповед и да се уважи направеното искане за отмяната на Заповед № 3-1329/17.04.2007г. на директора на Областна дирекция на МВР – П., в частта ѝ за държавите-членки на Европейския съюз (ЕС).

Ответникът - главният секретар на МВР в отговор на жалбата и в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва жалбата и иска да бъде отхвърлена, по съображения за законосъобразност на обжалваната заповед.

От фактическа страна по делото се установява следното:

1. Със заповед № 3-1329/17.04.2007г. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „забрана за напускане на Република България и издаването на паспорти или заместващите ги документи”, наричана за краткост заповедта за наложената ПАМ, на правно основание чл.76, т.3 от ЗБЛД в относимата редакция. Тази заповед е издадена по искане на частен съдебен изпълнител (ЧСИ) за задължение на жалбоподателя по изпълнително дело № 20078490400135, образувано в полза на юридическо лице – „А.” Еднолично акционерно дружество (ЕАД). Като основания за издаването ѝ от фактическа страна е посочено следното: дължимата сума е в големи размери по смисъла на § 1 т. 5 ЗБЛД (над 5000лв.) и не е надлежно

обезпечена. Задължението на жалбоподателя е установено с изпълнителен лист от 17.10.2006г., издаден от Районен съд Пловдив, с който жалбоподателят е осъден да заплати на [фирма] - С., сумата от двеста хиляди лева, по запис на заповед, ведно със законната лихва от 04.10.2006г. и суми за разноски – четири хиляди лева.

2. С молба от 06.07.2010г. до издателя на заповедта за наложената ПАМ, жалбоподателят отправя искане за отмяната ѝ, като се позовава на европейското си гражданство и предоставената му по силата на Учредителните договори свобода на движение и пребиваване в рамките на територията на държавите членки на Европейския съюз, ограничена с тази заповед. Позовава се и на забраната по чл. 37 във вр. с 27,§1 от Директива 2004/38 на Европейския парламент и на Съвета, за въвеждане на други ограничения в националното законодателство, освен посочените в директивата за ограничаване на тази свобода, на практиката на Съда на Европейския съюз – Решение от 10.07.2008г. по дело G. J., C-33/07, и на практиката на Върховен административен съд (ВАС) – Решение № 3909/24.03.2010г. по адм.д. 13704/2009г., според него постановено по аналогичен случай. Предвиденото ограничение по чл. 76,т.3 ЗБЛД в съответната редакция, не попадало в обхвата на понятието обществен ред.

3. Заповедта за наложената ПАМ на жалбоподателя, връчена на 20.03.2007г. не е обжалвана и е влязла в сила. Молбата му от 06.07.2010г., е преценена от сезирания орган като такава по чл. 88, ал.2 АПК, препратена е „по компетентност” на висшестоящия административен орган – главният секретар на МВР без да се посочва конкретната хипотеза от предвидените четири основания за оставянето на жалбата без разглеждане по ал.1 от посочената разпоредба.

4. С обжалваната заповед е разгледана молбата на жалбоподателя от 06.07.2010г., но не като жалба против заповедта за наложената ПАМ в производство по обжалването ѝ по административен ред, а като искане за отмяна на влязъл в сила административен акт – в производство по чл. 99 и следващите от АПК. Изложени са съображения, че заповедта за наложена ПАМ е влязла в сила и представлява стабилен административен акт. По съществото на искането за отмяна на заповедта са развити мотиви, че не е налице нито едно от основанията по точки от 2 до 7 на чл.99 АПК, в които хипотези жалбоподателят има право да подаде искането за образуване на производството, както и по т. 1 от същата разпоредба - поради съществено нарушение на изискванията за законосъобразност на акта, тъй като не било образувано производство в предвидения срок по искане на оправомощено лице, каквото не е засегнатото от акта лице. Цитираното решение на ВАС, като постановено спрямо друго лице, не съставлявало ново писмено доказателство по смисъла на чл.99, т.2 АПК.

5. Жалбоподателят е оспорил вземането по изпълнителния лист пред съд, като твърди, че съдебното производство не е приключило с окончателен акт, в подкрепа на което представя съдебни актове, за спиране на изпълнителното дело но и последващ акт за оспорване на извършено разпределение на постъпили суми. С оглед на това съдът приема, че има неразрешен съдебен спор по съществуването на вземането, удостоверено с изпълнителния лист.

6. В подкрепа на тезата си, че има необходимост от пътуване до друга държава-

членка, жалбоподателят представя удостоверение за статут на студент от 08.03.2010 г. от Университетски колеж в Л. за дъщеря си, Х. Б., студент редовна форма на обучение, със срок на завършване до юни 2012г.

7. Жалбоподателят притежава българско гражданство и поради това е гражданин на Европейския съюз – чл.9, ал.1 от Договора за Европейския съюз и чл. 20, параграф 1 от ДФЕС.

От правна страна, съгласно установената съдебна практика по прилагане на относимите към казуса разпоредби, следва да се приеме следното:

8. Разпоредбата на чл.76,т.3 в относимата редакция от ЗБЛД- означавана като чл. 76,т.3 (отм.) ЗБЛД, е отменена с параграф 62,т.3 от Закона за изменение и допълнение на същия закон, обнародван ДВ брой 82/16.10.2009г. в сила от 20.10.2009г. Законодателят обаче не е предвидил служебно да бъдат отменени наложените ПАМ въз основа на нея.

9. В случай на уважаване на искане по чл. 99 АПК, се възобновява административното производство по издаването на съответния акт, в рамките на което следва да бъде взето предвид изтъкнатото основание за отмяна, предвидено в същата разпоредба. По изложените съображения в мотивите на обжалваната заповед и според установената съдебна практика по прилагането на чл.99 АПК, действително не е налице нито едно от основанията за възобновяване на административното производство. Цитираното решение на ВАС също не съставлява основание по т. 2 от същата разпоредба - ново писмено доказателство от съществено значение за издаването на акта, което при решаването на въпроса от административния орган не е могло да бъде известно на страната в административното производство. Този извод е съответен на постановеното с Тълкувателно решение № 6 /25.11.2010г. на Върховен административен съд, че идентична на чл. 99, т.2 АПК разпоредба - тази на чл. 239, т. 4 от същия кодекс, приложима при искане за отмяна на административни актове, които са обжалвани пред съд, не намира приложение при искане за отмяна на противоречиви влезли в сила решения, с които съдът се е произнесъл по жалби срещу различни административни актове, постановени по идентични случаи.

10. В мотивите на Решение № 2/31.03.2011г. на Конституционния съд на Република България е прието, че има легитимна цел по смисъла на чл.35,ал.1 от Конституцията налагането на принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” по чл. 75,т.6 ЗБЛД, която по съдържание е идентична с наложената ПАМ на жалбоподателя, но преценката на органа е обвързана от искането за налагане на мярката. Изрично е посочено в решението, че поради несъществено различие по смисъл и съдържание на тази разпоредба на Конституцията и чл. 2 от Протокол 4 на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), в общи линии преценката на конституционния съд съвпада с констатациите на Европейския съд по правата на човека, в това число и по делото Г. срещу България, Решение от 26.11.2009г. по посочената разпоредба от Протокол 4, по което е разгледана налагането на ПАМ както на жалбоподателя. От съдебната практика по делото Г. J., Решение от 10.07.2008г., дело С-33/07, Съдът на ЕС по тълкуването на чл.18 ДЕО, сега чл.21 от Договора за функционирането на ЕС (ДФЕС), и чл.27от Директива 2004/38/ЕО, е постановил принципната допустимост на национална правна уредба, която позволява да се ограничи правото на гражданин на държава-

членка за да пътува до друга държава членка, когато личното му поведение представлява истинска настояща и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен интерес на обществото, а рестриктивната мярка може да гарантира преследваната с нея цел и не надхвърля необходимото за нейното постигане. Следователно, налагането на мярка като процесната следва да се счита за принципно допустимо, както по правото на ЕС, така и като ограничение на основно право по ЕКПЧ и Конституцията.

11.С Тълкувателно решение № 2/ 22.03.2011г. Върховният административен съд (ВАС) е постановил, че „заповедта, с която се прилага принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” на друго правно основание - чл. 75,т.6 Закона за българските документи за самоличност (чл.76,т.3 отменен), подлежи на отмяна от съда, когато противоречи на Директива 2004/38/ЕО”, като конкретно в мотивите са разгледани основанията по чл.27, § 1 от същата. От постановеното с решението на ВАС следва, че заповедта за налагането на ПАМ по чл. 76, т.3 (отм.) ЗБЛД следва да бъде съобразена с нормите на правото на ЕС като общо изискване за законосъобразността ѝ.

12. Претендира се по делото, че заповедта за наложената ПАМ по чл. 76,т.3 (отм.) ЗБЛД нарушава неправомерно правото на жалбоподателя по чл. 20, параграф 2, буква „а” и чл. 21 ДФЕС „да се движи и пребивава свободно на територията на държавите членки” на непредвидено по чл.27, §1 от Директива 2004/38 основание. По българското право не е предвидено изрично производство за установяване на съответствието на национална разпоредба с норма по правото на ЕС, такива довод може да се предяви само в производството по обжалването на акта. На основание чл. 149,ал.5 АПК, може да се иска безсрочно обявяването на нищожността на заповедта за наложената ПАМ, тъй като същата не е обжалвана до сега. Правомощие за това по чл. 97, ал.1 АПК има ответника по делото, както и съда. Искането пред административния орган от 06.07.2010 г. за отмяната на заповедта за наложената ПАМ се основава само на европейското му гражданство, а обжалваната пред съда заповед за отказ - като незаконосъобразна поради постановяването ѝ в противоречие „с материалния закон, при липса на компетентност на административния орган и в противоречие с целта на закона”.

13. Съгласно съдебната практика – например Определение № 1291/ 26.01.2011 г., постановено по адм.д. № 16312/2010 г. на ВАС, при подадено искане за отмяна до съответния административен орган на влязла в сила заповед за наложена ПАМ като процесната по чл.76,т.3 (отм.) ЗБЛД, следва да бъде квалифицирано като такова по чл.78а,ал.2 от ЗБЛД, а не като искане за отмяна по чл.99 АПК.

15. По прилагането на чл. 78а ЗБЛД, съдебната практика приема, че когато налагането на мярката произтича от акт на друг орган, и не е отправено искане от този орган до органа, компетентен да я наложи и отмени, не са изпълнени предпоставките на тази разпоредба за отмяната на наложената мярка – например в Решение № 1643 ОТ 06.02.2009 г. по адм. Д. № 11119/2008 г.на ВАС. В Решение №7979/ 15.06.2010 г. по адм. д. № 13372/2009 г. на ВАС изрично се посочва, че след като от писмото на съдебния изпълнител се установява, че паричното задължение не е погасено и образуваното изпълнително производство за събирането му не е прекратено, представляващо фактическо основание за налагането на ПАМ по чл.76,т.3 (отм.) ЗБЛД, са достатъчни да обосноват отказа на органа да отмени принудителната мярка,

тъй като основанията за прилагането ѝ не са отпаднали. Следователно, при прилагането на чл.78а ЗБЛД, искането на жалбоподателя за отмяната на заповедта за наложената му ПАМ следва да бъде отхвърлено, тъй като се преценява само наличието на взетите предвид основания за налагането на мярката, т.е. съществуването на задължението в големи размери и необезпечеността му.

17. Налице е различие в съдебна практика на ВАС по прилагането на чл.76,т.3 (отм.) ЗБЛД, след постановяването на цитираното в молбата на жалбоподателя от 06.07.2011г. Решение № 3909/24.03.2010г. по адм.д. 13704/2009 г. на ВАС, което най-общо се изразява в следното:

- налагането на ПАМ по чл. 76, т. 3 / отм./ ЗБЛД е установено за защита на финансовия интерес на частно лице - кредитор по парично вземане и не попада сред изчерпателно изброените основания в чл.27, § 1 от Директива 2004/38 и „по-конкретно не представлява съображение за обществен ред”, с оглед на което се приема, че националната норма противоречи на нормата на директивата - така в мотивите на Решение № 3909/24.03.2010г. по адм.д. 13704/2009 г., Решение № 9609/09.07.2010 г. по адм. дело № 5155/2010 г. и Решение № 11113/ 29.09.2010 по адм.д.№ 5703/2010 г. и др., според които заповедта за наложена ПАМ по чл.76,т.3 (отм.) ЗБЛД е незаконосъобразна по отношение на правото на свобода на движение до друга държава-членка на ЕС.

- в други съдебни решения не се обсъжда съответствието на нормата с изисквания по правото на ЕС, като доводи за намерение да се упражнява трудова заетост в чужбина са приети като без значение за налагане на мярката по заповед от 2008г.- така например в Решение № 5431/ 27.04.2009г. по адм. дело № 14764/2008г. на ВАС. Според мотивите на състава на ВАС в Решение № 2822/12.03.2008г. по адм. дело № 594/2008 г. , по жалба срещу заповед за наложена ПАМ като процесната, се посочва, че забраната може да отпадне, „когато отпадне и основанието, на което е наложена, т.е. при промяна на размера на задължението или отпадане на основанието за вземането, административният орган е в правомощието си да отмени тази мярка, но в друго производство”. В този смисъл е и съдебната практика по Решение № 1340/02.02.2009 по адм.д. 10196/2008 г., в Решение № 2236/18.02.2010г. по адм.д. № 9810/2009г. и др. , в които се приема законосъобразност на наложената ПАМ по чл. 76,т.3 (отм.) ЗБЛД, при спазване на изискванията, предвидени в същата разпоредба, в който смисъл е и константната съдебна практика, преди Решение № 3909/24.03.2010г. по адм.д. 13704/2009 г.

18. В мотивите на заповедта не е извършена преценка на личното поведение на жалбоподателя, не са изложени и съображения, че налагането ѝ ще допринесе за плащане на паричното задължение, не се сочат като основания за издаването ѝ съображения за обществена ред, обществена сигурност и обществено здраве, в контекста на предвидените условия за ограничаване на това право по делото G. J., цитирано по-горе и постановено след издаване на заповедта за наложената ПАМ.

19.Разпоредбата на чл.76,т.3 (отм.) ЗБЛД е в сила преди присъединяването на България към ЕС и не транспонира разпоредби по правото на ЕС, чл.27, §1 от Директива 2004/38 не е транспониран по националното право по отношение на българските граждани.

20. В заключение, от изложеното до тук следва, че за да защити претендираното от жалбоподателя право, съдът следва да прецени произтича ли задължение за административен орган или за съда да отмени заповедта за наложената му ПАМ, която не е обжалвана, поради принципната допустимост да бъде наложено такава ПАМ като процесната, не е вероятно да бъде уважено искане за обявяване на нищожността ѝ, както и за да се приложи съдебната практика по Решение от 10.07.2008г. по дело J., C-33/07 на Съда на ЕС, като

При така приетото за установено, 12 състав на Административен съд София-град, пред който е образувано административно дело № 5873/2010 г. намира, че за постановяване на правилно решение по искането да бъде защитено право на жалбоподателя, което черпи пряко от Договорите, са приложими нормативните разпоредби както следва:

А. По правото на Република България:

-Административнопроцесуален кодекс:

Глава седма.

ВЪЗОБНОВЯВАНЕ НА ПРОИЗВОДСТВА ПО ИЗДАВАНЕ НА АДМИНИСТРАТИВНИ АКТОВЕ

Основания за възобновяване

„Чл. 99. Влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено погорестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, когато:

1. съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразността му;

.....

7. с решение на Европейския съд за защита на правата на човека е установено нарушение на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.”

- **ЗАКОН за българските лични документи**, обнародван ДВ, бр. 93/11.08.1998 г., в сила от 1.04.1999 г., в относимата редакция - измененията към ДВ, бр. 105 от 2006 г.:

„Чл. 76. Може да не се разреши напускане на страната, паспорти и заместващи ги документи да не се издават на:

.....

3.(допълнена ДВ бр. 43/2005 г., в сила от 01.09.2005г.) лица, които имат парични задължения в големи размери към български физически и юридически лица и към чуждестранни такива, установени по съдебен ред, освен ако личното им имущество покрива задължението или ако представят надлежно обезпечение;”

.....

”Чл. 78а. (Нов - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г.) (1) Органът, издал акта, от който произтича основанието за прилагане на принудителната административна мярка, изпраща този акт по служебен път на органа, който е компетентен да я приложи или отмени.

(2) Принудителната административна мярка се прилага или отменя след получаване на акта по ал. 1.”

Б.Правни норми по правото на Европейския съюз :

-ДОГОВОР за функционирането на Европейския съюз /ДФЕС/:

Член 20

1. Създава се гражданство на Съюза. Всяко лице, което притежава гражданство на държава-членка, е гражданин на Съюза. Гражданството на Съюза се добавя към, а не замества националното гражданство.

2. Гражданите на Съюза се ползват с правата и имат задълженията, предвидени от Договорите. Те имат, *inter alia*:

а) правото да се движат и пребивават свободно на територията на държавите-членки;

.....

Тези права се упражняват при условията и в границите, определени от Договорите и от мерките, приети по тяхното прилагане.

Член 21

1. Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите-членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване.

-ХАРТА на основните права на Европейския съюз,

Член 45

Свободно движение и пребиваване

1. Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава на територията на държавите-членки.

Член 52

Обхват и тълкуване на правата и принципите

1. Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други

хора.

-ДИРЕКТИВА 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите–членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, наричана за краткост само ДИРЕКТИВА 2004/38:

ГЛАВА VI

Ограничения на правото на влизане и на правото на пребиваване на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве

Член 27

Общи принципи

1. При спазване на разпоредбите на настоящата глава държавите–членки могат да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от националността им, от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Забранява се позоваването на такива съображения за икономически цели.

.....

Член 31

Процедурни гаранции

1. На засегнатите лица се дава достъп до процедури за обжалване по съдебен и когато е целесъобразно, административен път в приемащата държава–членка или искане за преразглеждане на всяко решение, взето по отношение на тях на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.

.....

3. Процедурите за правна защита дават възможност да се разгледа законосъобразността на решението, както и да се проверят фактите и обстоятелствата, на които се основава предложената мярка. Те гарантират, че решението не е несъразмерно, особено с оглед на изискванията, постановени в член 28.

Настоящият състав на Административен съд София-град, като съобрази изложеното дотук, на основание чл. 267, алинея 2 от ДФЕС намира, че следва да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз за правилното приложение на националното право в съответствие с разпоредбите на правото на Европейския съюз, както и поради необходимост за тълкуване на последното, по следните съображения:

По допустимостта и задължението на съда да отправи искане за

преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз и наличие на висящ процес по делото:

20. Съдебното производство по делото е висящо, като не е постановен съдебен акт по съществото на направеното искане. Решението по делото ще подлежи на касационно обжалване пред ВАС, на основание чл. 208 от АПК. При спазване на посочената трайна практика на ВАС, настоящият състав на съда следва да постанови изпращане на искането за разглеждането му по реда на чл.78а ЗБЛД, в рамките на което производство не може да бъде разгледано възражението за нарушеното право на свобода на движение и пребиваване на територията на държавите членки. Както следва от трайната съдебна практика на Съда на ЕС, потвърдена и в Решение от 05.10.2010г. по делото E., C -173/09 – т. 26, член 267 от ДФЕС предоставя на националните юрисдикции най-широко право да сезират Съда, ако сметат, че висящото пред тях дело повдига въпроси, които налагат тълкуване или преценка на валидността на разпоредбите на правото на Съюза за целите на решаването на отнесения до тях спор, като са свободни да упражнят това право във всеки момент от производството, който според тях е подходящ. По силата на принципа за примата на правото на ЕС и над норми на конституциите от държавите членки, (например Решение на Съда на ЕС от 17.12.1970г. по дело I. H., C-11/70; Решение от 01.07.1972, C.-I., C- 48/71; Становище 1/94 и други), настоящият съд не е обвързан от мотивите на Решение 2/31.03.2011г. на Конституционния съд, за принципното съответствие с чл. 35 от Конституцията да се наложи на български гражданин ПАМ като процесната за задължение към частно лице, поради приложимост на норми от правото на ЕС към казуса по делото.

Въз основа на изложеното, настоящият съдебен състав има правото на свободна преценка да отправи преюдициално запитване на основанията по чл.267, алинея 1 от ДФЕС с цел правилното решаване на казуса по делото.

По приложимостта на норми от правото на Съюза към казуса по делото :

21. Правото на жалбоподателя да се движи и пребивава свободно на територията на държавите членки по силата на европейското си гражданство, е защитимо право пред съд, което не е подчинено на изискването за упражняване на определена икономическа дейност, както следва от съдебната практика на Съда на ЕС по делото В. (Решение от 17.09.2002г. В., дело C-413/99, т.36, т.81), и предвид признатият хоризонтален директен ефект на чл.21(1) ДФЕС (предишен чл.18 §1 ДЕО). Също от съдебната практика по делото G. J., т.17, т.18 и т.21, цитирано по-горе следва, че г-н Б. като български гражданин се ползва със статута на гражданин на Съюза и може да се позовава на присъщите за този статут права по отношение и на държавата-членка, чийто гражданин е, и по-специално на правото да се движи и да пребивава свободно на територията на държавите-членки, предоставено му от разпоредби на Договора – сега чл.20, §2,б."а" и чл. 21 ДФЕС, което право включва и правото да напуска държавата-членка, чийто гражданин е. Подчертава се изрично, че основните свободи, гарантирани от Договора, щяха

да бъдат лишени от съдържание, ако държавата-членка на произход можеше без валидно основание да забранява на собствените си граждани да напускат нейната територия, за да влязат на територията на друга държава-членка – т. 18 от мотивите на решението. Правото на свободно движение на гражданите на Съюза не е безусловно, а може да бъде придружено с ограничения и условия, предвидени от Договора, както и от мерките, приети за неговото осъществяване – т. 21 от решението.

22.В Решението си от 08.03.2011г., дело G. R. Z., C-34/09, по т. 40 и т.41, Съдът на ЕС е потвърдил, че статутът на гражданин на Съюза е предвиден да бъде основният статут на гражданите на държавите-членки, при което чл. 20 от ДФЕС не допуска национални мерки, които водят до лишаване на гражданите на Съюза от възможността действително да се ползват от най-съществената част от правата, които статутът им на граждани на Съюза им предоставя, т.е и от правото на свободно движение.

23.Правото на гражданите на държавите-членки да напускат държавата, чийто граждани са, е закрепено в чл. 4,§ 1 от Директива 2004/38, а в 27 §1 от са предвидени основанията за ограничаването на правото на свободно движение. Процедурните гаранции за защита на правата са предвидени в чл. 31 от тази директива - чрез обжалване или искане за преразглеждане на акта за наложеното ограничение от засегнатото лице. В казуса по делото тъй като заповедта за наложената ПАМ не е обжалвана, е от значение само производството по преразглеждане на акта.

24.Правото на свободно движение и пребиваване на гражданите на ЕС е и право по чл. 45 от Хартата на основните права на Европейския съюз (Х. или Хартата), а по чл. 52 § 1 от същата са предвидени общо основанията за налагане на ограничения на правата. Идентично на това право е предвидено и по чл. 2 от Протокол 4 към ЕКПЧ, който текст включва и различни формално основания за ограничаването му. Съгласно чл. 52,пар. 3 от Хартата, при прилагане на правото на ЕС следва да се осигури най-малкото равностойна защита на основните права, така както са предвидени по ЕКПЧ.

25.Фактите по делото - издаването на заповедта за налагане на процесната ПАМ на жалбоподателя и обжалваната заповед, са осъществени по време след присъединяването на България към ЕС. Процесната ПАМ въвежда обща „забрана за напускане на страната” – както за придвижване до друга държава. В частта за придвижването на жалбоподателя извън територията на държавите-членки, санкцията не се обхваща от правото на Съюза.

26.От принципа на предимство на правото на ЕС следва, че както националните административни органи, така и всички съдилища трябва да осигурят в съответните им сфери на компетентност спазването на съответните норми по правото на ЕС и ако е необходимо, да откажат служебно да приложат национална норма, която пречатства пълната ефективност на това право – така в Решението от 9 март 1978 г. по дело S., 106/77, точки 21—24, потвърдено и в последващата практика на съда - Решение от 19 юни 1990 г. по дело F. и др., C-213/89, точки 19—21; Решение от 28 юни 2001 г. по дело L., C-118/00, точки 51 и 52, и Решение от 13 януари

2004 г. по дело Kühne & N., C-453/00, точка 20.

Посоченото задължение на органите на държавите-членки безспорно се ограничава от националните норми, които установяват принципа на правна сигурност по отношение на административните актове, доколкото водят до невъзможност за правилно прилагане на норма от правото на ЕС от националните съдилища - Решение от 19 септември 2006 г. по обединени дела I-21 G. G. C-392/04, и A. , C-422/04, точка 69. Освен това както е посочено по т.51 от последното решение, спазването на този принцип позволява да се избегне безкрайното поставяне под въпрос на административни актове, пораждащи правни действия.

27.Следователно, казусът по делото е свързан със защитата на правото на г-н Б. свободно да се движи на територията държавите-членки на ЕС, като самостоятелно право включващо и правото му да напусне територията на държава-членка за да пътува до друга държава-членка, за което съдът следва да прецени съответствието с правото на ЕС приложимите национални норми – на чл. 76, т.3 (отм.) и чл.78а ЗБЛД, съответно с чл. 27 §1 от Директива 2004/38 и евентуално чл. 52 §1 от Хартата относно допустимите основания за ограничаване на посочените права, и чл. 31 от Директивата за изискванията към процесуалните гаранции, чл. 99, т.1 и т. 7 АПК за съответствие с принципа за лоялното сътрудничество по чл. 4, §3 от Договора за ЕС. Също така заповедта за наложената ПАМ явно е в противоречие с изискванията за ограничаване на разглежданото право и без да се преценява основанието за налагането ѝ за съответствие с правото на ЕС, тъй като не е взето предвид личното поведение на лицето и не са изложени съображения, че с налагането ѝ ще се постигне плащане на задължението.

Изложеното обосновава извод за приложимостта на посочените норми на правото на ЕС към казуса по делото *ratione temporis* и *ratione materiae*, както и *ratione personae* предвид европейското гражданство на жалбоподателя, в частта на заповедта за наложената забрана „да не се напуска страната” за да пътува до друга държава-членка.

По възможността за приложение на юриспруденцията на Съда на ЕС за разрешаване на казуса по делото:

28.Приложението на принципа за правна сигурност по отношение на административните актове и неговото значение за правото на Съюза и правните системи на държавите-членки, е признато в Решението от 13 януари 2004 г. по делото Kühne & N. NV,

C-453/00, т. 24 от мотивите, като с отговора на преюдициалния въпрос са определени четири условия, при които административен орган е длъжен да преразгледа решението си, което явно е било прието в нарушение на правото на Общността, сред които и условието, че *inter alia* този орган е компетентен съгласно националното право да преразглежда това решение - точки 26 и 28. По българското право изключенията от този принцип за административните актове, които не са обжалвани, са уредени в изчерпателно изброени хипотези по чл. 99 АПК, като искането на жалбоподателя да се отмени такъв акт, който

противоречи на правото на ЕС, не попада в нито една от тях. По т. 24 от мотивите на решението по делото Kühne & H. NV, е постановено, че законодателството на Съюза не изисква нито един административен орган да бъде, по-принцип, задължен да преразглежда дадено административно решение, което е придобило такъв окончателен характер – след обжалване по съдебен ред.

По делото Kühne & H. NV, административният орган, отговорен за приемането на административното решение е длъжен, в приложение на принципа на лоялно сътрудничество сега по чл.4, § 3 от Договора за ЕС да преразгледа това решение, ако са изпълнени четири условия:

- Първо, административният орган разполага съгласно националното право с правомощия да преразгледа това решение.
- Второ, въпросното решение е станало окончателно в резултат на решение на национален правораздавателен орган, чиито решения не подлежат на обжалване.
- Трето, посоченото съдебно решение с оглед практиката на Съда на ЕС, установена след неговото обявяване, е взето въз основа на неправилно тълкуване на правото на ЕС, прието без да бъде отнесено пред Съда на ЕС преюдициално запитване по чл.267 ДФЕС.
- Четвърто, заинтересованото лице се е обърнало към административния орган веднага след като е узнало за това решение на Съда на ЕС.

В казуса по делото Kühne & H. NV административният орган е имал правомощие по националното си право винаги да преразгледа окончателно административно решение при условие, че не са засегнати интересите на трети страни, а в определени хипотези - и задължението да го отмени, а засегнатото лице е изчерпило способите за обжалване.

В чл. 99,т.1 АПК е предвидено правомощие административният орган да отмени влязъл в сила административен акт, когато съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразността му, което правомощие е допустимо да се упражни в едномесечен срок от издаването на акта, но само по инициатива на административния орган, издател на акта, на съответния прокурор или омбудсмана (чл.100 вр. чл. 102,ал.1 АПК). В хипотезата по чл. 99,т.7 АПК производството е допустимо да се образува по искане на адресата на акта (чл. 102,ал.2 АПК), но формално това основание не включва съобразяване с решение на Съда на ЕС по тълкуване на приложими норми по правото на ЕС, които не са взети предвид при издаването на акта. Също така не е налице правната възможност за отправяне на преюдициално запитване в хода на издаване заповедта за наложената ПАМ на жалбоподателя, а в мотивите му не е обсъдена като приложима норма по правото на ЕС, което без съмнение в конкретния казус е приложимо. Г-н Б. не е упражнил правото си на жалба, и актът е станал окончателен поради необжалването му. Посочените различия са съществени, с оглед на което не следва да се приложи постановеното с решението по делото Kühne & H. NV.

29. С Решение от 19 септември 2006 г. по обединени дела i-21 G. G. С-

392/04, и А., С-422/04, също е постановено изключение от прилагането на принципа *res judicata*, като жалбоподателите по главното производство също както по настоящето дело, не са се възползвали от правото си на жалба срещу засягащите ги административни актове. Както е констатирано по т.8 и т.63 от мотивите на решението, административният орган по националното право е имал правото на преценка да оттегли незаконосъобразен акт, дори и когато е станал окончателен, и задължението да направи това, ако поддържането на въпросния акт е „очевидно неприемливо” с оглед понятията обществен ред, добросъвестност, справедливост, равно третиране или явна незаконосъобразност. Въз основа на това Съдът на ЕС по т. 69 от мотивите на решението прави извод, че когато в приложение на нормите на националното право, администрацията е длъжна да оттегли административен акт, който е станал окончателен, ако е явно несъвместимо с вътрешното законодателство, същото задължение за оттегляне трябва да съществува при равнозначни условия, когато актът не отговаря на правото на ЕС. С отговора на втори въпрос с разглежданото решение е постановено, че чл.10 от Договора за ЕО, сега чл. 4, §3 от Договора за ЕС, разгледан заедно с приложимата норма от съответната директива, „налага на националния съд да прецени дали една нормативна уредба, която е явно несъвместима с правото на Общността, (.....), представлява явна незаконосъобразност по смисъла на съответното национално право”, а когато случаят е такъв, този съд следва да направи съответните заключения, които произтичат според неговото национално право за оттеглянето на съответния акт.

При сравнение с казуса по делото *i-21 G. G. и А.*, по българското право съгласно чл.99, т.1 АПК, когато „съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразността му”, ответникът по делото може да отмени заповедта за наложената ПАМ на жалбоподателя, но както се излага в мотивите на обжалваната заповед, е постановил отказ да се упражни това право, тъй като е изтекъл едномесечния срок от издаването на акта, в който това правомощие е могло да бъде упражнено, и в този срок не е проявил собствена инициатива и не е бил сезиран от други оправомощени да направят искане за отмяната лица (омбудсмана и прокурора). Посоченото правомощие обаче е обвързано единствено от преценката на административния орган, т.е. действа при условията на оперативна самостоятелност. Не е предвидено задължение да се упражни правомощието за отмяна на акта служебно, при наличие на изрично предвидени хипотези, като посочените по немското право - когато съществуването му е очевидно неприемливо” с оглед понятията обществен ред, добросъвестност, справедливост, равно третиране или явна незаконосъобразност.

30. Съдебната практика по Решение от 10.07.2008г., дело *G. J.*, С-33/07, относно съответствието на правното основание за налагането на процесната ПАМ на жалбоподателя с правото на ЕС също е неприложима по оспорването на материалната компетентност на органа да издаде акта. Този съд е постановил принципната допустимост да се наложи такова ограничение с отговора си на преюдициалния въпрос, но фактическото основание за налагане на забраната е различно - обявена е за допустима национална

правна уредба, която позволява да се ограничи правото на гражданин на дадена държава-членка да пътува до друга държава-членка – конкретно Белгия, по-специално на основание че преди това е бил репатриран оттам, тъй като е бил „незаконно пребиваващ“. В случая забраната на жалбоподателя е наложена без да се основава на предишно неправомерно поведение, доколкото по българското право неплащането в срок на задължение към частно лице не е въздигнато в правонарушение. Въпрос за допустимостта на основание като това по чл. 76, т.3 (отм.) ЗБЛД не е поставян пред Съда на ЕС и не следва еднозначно от досегашна практика по делото G. J..

31. В заключение от посочената съдебна практика на Съда на ЕС следва, че при спазването на принципа за правна сигурност не произтича задължение по правото на Съюза да се преразгледа окончателен административен акт, в случай, че вътрешното право не предвижда изрично такава компетентност за съответния орган. Жалбата по делото следва да бъде отхвърлена, като единствената възможност за г-н Б. ще бъде да потърси защита пред Европейския съд по правата на човека за да преодолее евентуално прилагането на увреждащата го заповед, на основание чл. 99, т.7 АПК. Предвид изложеното за константната съдебна практика на ВАС по чл. 76, т.3 (отм.) ЗБЛД, преди постановяването на Решение № 3909/24.03.2010г. по адм.д. 13704/2009 г. на ВАС, дори г-н Б. да беше упражнил правото си на жалба срещу процесната заповед за наложената му ПАМ, което е могъл да стори до 13.05.2007г., искането му за отмяната ѝ не е имало никакви изгледи да бъде уважено. В посочената ситуация от гледна точка на юриспруденцията на Европейския съд по правата на човека по делото P. C. N. S.A. and O. v. B., §27, когато едно предполагаемо средство не е предложило разумни изгледи за успех, например в светлината на установената национална съдебна практика, фактът, че жалбоподателят не го е използвал, не е пречка за допустимостта на жалбата му пред този съд. При оплакване за нарушение на чл.2 от Протокол 4 към ЕКПЧ, относимо и към правото му свободно да се движи на територията на държавите-членки на ЕС, би следвало жалбата на г-н Б. да бъде обявена за допустима и разгледана по същество от Европейския съд по правата на човека, а в случай, че бъде приета за основателна и се установи нарушение на цитираната разпоредба, ще бъде налице и основание по чл. 99, т.7 АПК за отмяна на заповедта за наложената му ПАМ. В този случай обаче г-н Б. няма да получи съдебна защита на правото си на свобода на движение, основано пряко на норми по правото на Съюза, като същевременно ще бъде нарушено правото му на ефективна съдебна защита и на справедлив съдебен процес, съгласно чл. 6, ал.1 и чл. 13 от ЕКПЧ, в случай на неразглеждане на искането му за отмяна на заповедта за наложената му ПАМ.

Изводът, че не следва задължение заповедта за наложената ПАМ на жалбоподателя да бъде преразгледана и отменена евентуално поради издаването и в противоречие с норми по правото на ЕС, не може да се твърди, че е единствено възможен, предвид приложението и на принципа за ефективна съдебна защита по правото на ЕС към казуса по

делото и необходимостта от тълкуване на норми по българското право за съответствие с норми на това право поради следното:

32. Принципът на ефективна съдебна защита по правото на ЕС не изисква съществуването на самостоятелен иск по правото на държавите-членки, с основен предмет оспорване на съответствието на националните разпоредби с норми на това право по правото на държавите-членки, когато други ефективни правни способности, които не са по-неблагоприятни от приложимите за подобни национални искове или жалби, позволяват да се прецени инцидентно това съответствие от националния съд, според постановеното с отговора на първия въпрос с Решението от 13 март 2007 г. по дело U., C- 432/05.

На основание принципа за процесуална автономия, държавите членки установяват процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които субектите на правото черпят от непосредственото действие на правото на ЕС, като осигуряват, че тези правила не са по-неблагоприятни от тези, които уреждат аналогични вътрешноправни съдебни производства (принцип на равностойност), и че не са формулирани по начин, който да прави практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от общностния правен ред (принцип на ефективност) – така например в Решение от 16 март 2006 г. по дело K., точка 22; Решение от 7 януари 2004 г. по дело W., C-201/02, точка 67 и Решение от 16 май 2000 г. по дело P. и др. C-78/98, точка 31.

Относно принципа на ефективност, Съдът на ЕС е приел, че при преценката дали национална процесуална разпоредба прави невъзможно или прекомерно трудно прилагането на правото на ЕС, трябва да се отчете мястото на тази разпоредба в цялото производство, значението ѝ за неговото развитие и за неговите особености пред различните национални инстанции, като се вземат под внимание, ако е необходимо, принципите, които стоят в основата на националната съдебна система, като принципа за гарантиране на правото на защита, принципа на правна сигурност и ефективното развитие на производството – така в Решение от 14 декември 1995 г. по дело P., C-312/93, точка 14 и Решение от 3 септември 2009 г. по дело F. O., C-2/08, точка 27.

В контекста на изложеното, съдът следва да разгледа всички допустими правни способности за защита, които според фактите по делото могат да доведат до отмяна на заповедта за наложената ПАМ на жалбоподателя, приложени и тълкувани с оглед осигуряване прилагането на съответните норми по правото на ЕС,

По прилагането на производството по отмяна и възобновяване на производството по издаване на административен акт, който не е обжалван по съдебен ред:

33. По българското право е предвиден процесуален способ за отмяна и възобновяване на производството по издаване на окончателен административен акт, когато с решение на Европейския съд за защита на

правата на човека е установено нарушение на ЕКПЧ – изрично предвидено по чл. 99, т.7 АПК за индивидуалните административни актове, които не са оспорени пред съда, и по чл. 239, т. 6 във вр. чл.106 АПК, когато са оспорени по съдебен ред. Идентично основание за отмяна на влязло в сила съдебно решение на граждански съд е предвидено по чл. 303, ал.1, т. 7 от Гражданско-процесуалния кодекс (ГПК), в сила от 09. 06.2009г. , като е допълнено и изискването „новото разглеждане на делото е необходимо за да се отстранят последиците от нарушението”. Мотивите за приемане на последната разпоредба са основани на Препоръка № R (2000) 2 на Комитета на министрите на Съвета на Европа от 19.01.2000г., според която „целта да се гарантират правата на индивида и изпълнението на решенията на Съда вземат превес над спазването на принципите, стоящи в основата на *res judicata*, и по специално на принципа за правна сигурност, независимо от безспорната важност на тези принципи”. Целта на препоръката е да се осигури изпълнението на окончателните решения на Европейския съд по всяко дело, по което съответната държава е страна, което може да доведе освен до справедливо обезщетение, присъдено от този съд и до приемането на подходящи мерки от съответната държава, които гарантират, че потърпевшата страна е поставена, доколкото е възможно, в същото положение, в което е била преди нарушението на Конвенцията (*restitutio in integrum*). За да се възстанови съществуващото положение при констатирано нарушение на правото на свобода на движение по чл. 2 на Протокол 4 от ЕКПЧ, е необходимо и да се отмени акта, който ограничава това право, тъй като нарушението на правото ще продължава да се осъществява. Посочената препоръка на комитета на министрите следва да бъде съобразена по националното право не само от България, но и от останалите държави-членки като страни по ЕКПЧ.

34. Разпоредбата на чл.99,т.7 АПК не следва да се тълкува разширително, предвид съдебна практика на Съда на ЕС - Решение от 1 юни 1999 г. по дело E. S., C-126/97, точки 47 и 48; Решение от 16 март 2006 г. по дело K., C-234/04, точка 21, и Решение от 3 септември 2009 г. по дело F. O., C-2/08, че правото на ЕС не налага неправилно приложение на националните процесуални норми, както и по Решението от 13 януари 2004 г., делото Kühne & N. NV,

C-453/00, т. 24, че законодателството на Съюза не изисква нито един административен орган да бъде, по-принцип, задължен да преразглежда дадено административно решение, което е придобило такъв окончателен характер – след обжалване по съдебен ред.

35.Принципът за ефективна съдебна защита, също основен принцип по правото на ЕС, изисква съдилищата на държавите-членки да гарантират съдебна защита на правата, които правните субекти извеждат от правото на ЕС, на основание принципа за лоялно сътрудничество по чл. 4, § 3 от Договора за ЕС, както следва от съдебната практика Съда на ЕС с Решението от 13 март 2007 г. по делото U., C- 432/05, т. 38. Според т. 44 от същото решение, националните съдилища са длъжни да тълкуват процесуалните правила, приложими към правните средства за защита, с които

те са сезирани, доколкото е възможно по начин, по който тяхното прилагане да спомага за гарантиране на ефективна съдебна защита на посочените права.

36. По българското право се допуска принципът *res judicata* по отношение на съдебните решения да бъде нарушен за защита на нарушени основни права, когато нарушението е установено с решение на Европейския съд за правата на човека, като идентично основание е предвидено и за съдебните актове, които не са обжалвани пред съд, именно с цел ефективна съдебна защита на тези права. Ако се приложи цитираната съдебна практика на Съда на ЕС, то не следва да се нарушават националните процесуални норми. Следва обаче да се намери разумен баланс между прилагането на принципа за правна сигурност по отношение на окончателен административен акт и принципа за ефективна защита като се извърши преценка правото на свобода на движение на гражданин на ЕС съставлява ли по-висша ценност по правото на ЕС, за защита на която същото право изисква да бъде допуснато преразглеждане на окончателен административен акт.

37. Свободата на придвижване по чл. 2 от Протокол 4 към ЕКПЧ е идентична с правата по чл. 20, §2, б. „а” ДФЕС и с правото по чл. 4 от Директива 2004/38.. Доколкото нормите на ЕКПЧ едновременно са част от националното право на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията, както и част от правото на Съюза като общи принципи на правото, съгласно чл. 6, § 3 от Договора за ЕС, то не може да се твърди еднозначно, че посочените разпоредби на чл. 99, т. 7 и чл. 239, т. 6 АПК или чл. 303, ал. 1, т. 7 ГПК, уреждат „местен иск” в нарушение на принципа на еквивалентност. Формално тези норми не са относими към решение на Съда на ЕС, този извод следва и по отношение на чл. 99, т. 7 АПК и в случай, че бъде допуснато и бъде даден отговор на поставените въпроси по настоящето преюдициално запитване.

38. От друга страна, чл. 52, §3 от Х. изисква за предвидените в същата права, съответстващи на права по ЕСПЧ, да имат еднакъв смисъл и обхват, и да бъде предоставена най-малко защитата, гарантирана по тази конвенция. Такова е разглежданото право на свобода на движение, с оглед на което стои въпроса **не следва ли да се прилага идентично по смисъл и съдържание националната норма за защита на същото право, когато се претендира като произтичащо пряко от правото на ЕС от засегнатото лице?**

39. Във връзка с правото на справедлив процес по чл. 6, § 1 от ЕКПЧ, например в Решението от 19 март 1997 г. по делото *H. v. G.*, т. 40 и т. 41; Решение на Разширена камера по жалба № 31107/96, дело *I. v. G.*, абзац 58, потвърдена и в Решение от 26 октомври 2000 г., Разширен състав Х. и Чауш срещу България, т. 87; Решение от 30 септември 2004 г., М. срещу България, по жалба № 39609/98, т. 54, Европейският съд по правата на човека е постановил, че правовата държава, като един от основните принципи в демократичното общество и въплътен във всички разпоредби на Конвенцията, задължава държавата и всеки държавен орган да се съобразява със съдебните постановления или решения срещу нея. По цитираното дело *H. v. G.* е разгледан казус, на основание съдебно решение на Съда на ЕС, Върховният съд на тази държава е постановил отмяна на административен акт за отказ да

бъде издадено разрешение, с което впоследствие административният орган не се е съобразил, т.е. косвено не се е съобразил с решението на Съда на ЕС. Несъобразяване в посочения смисъл ще бъде съществуването на административен акт, като заповедта за наложената ПАМ на жалбоподателя, която явно е в противоречие със съдебната практика по делото G. J. на Съда на ЕС и не е съобразена с дадено задължително тълкуване на правото на ЕС, ако се спази посочената съдебна практика по прилагането на принципите за правна сигурност и *res judicata* към акта, ограничаващ права, които едновременно са признати по правото на ЕС и по ЕКПЧ. Тази ситуация повдига въпрос за нарушение на правото на жалбоподателя и по чл.6,ал.1 ЕКПЧ, което според настоящия съд не следва да бъде допуснато, в това число и на основание чл. 6, § 3 от ДЕС за зачитане на признатите права по ЕКПЧ като принципи на правото на ЕС.

41. Действието на решението на Съда на ЕС, постановено в производство по преюдициално запитване по отношение на тълкуваната норма и издадените преди него административни актове, е разгледано в мотивите на Решението от 13 януари 2004 г., по делото Kühne & N. NV,

C-453/00, като съдът е постановил следното:

-По т. 20 от мотивите Съдът на ЕС е потвърдил съдебната си практика, че всички органи на държавите-членки са тези, които гарантират спазването на нормите на законодателството на Съюза в рамките на техните компетенции;

-По т. 21 - че норма по правото на Съюза, тълкувана по реда на преюдициалното запитване от съда на ЕС, има значението и приложното поле, така както тя трябва или би трябвало да се разбира и прилага от момента, в който е влязла в сила; и

-По т. 22 - че нормата по правото на ЕС, така както е тълкувана, трябва да се прилага и от съответния административен орган в рамките на неговите компетенции дори и при правни отношения, породени или формирани преди Съдът да постанови решението си по въпроса за тълкуване.

Следователно, даденото тълкуване на норма по правото на ЕС по реда на производството по предициални запитвания има обратна сила, прилага се от момента на влизане в сила на разтълкуваната норма и към издадените административни актове преди постановяване на решението на Съда на ЕС, които актове също следва да са съобразени с него. В контекста на изложеното, заповедта за наложената ПАМ на жалбоподателя следва да бъде съобразена със съдебната практика по делото G. J. на Съда на ЕС, макар и след влизането в сила на заповедта .

42. В светлината на същата логика, ако при спазването на принципа за правна сигурност, съответните органи на държавата-членка не приложат решение на Съда на ЕС по отношение на окончателен административен акт или относима норма по правото на ЕС, както в казуса по настоящото дело, ще доведе и съответно до неприлагането или различно прилагане на норми на това право към идентични казуси. Съдебната практика по прилагането на чл.76,т.3 (отм.) ЗБЛД е противоречива след постановяване на Решение № 3909/24.03.2010г. по адм.д. 13704/2009 г. на ВАС. Както изрично е

постановено по тълкуването на чл.6, § 1 от ЕКПЧ от Европейския съд по правата на човека, например в Решението по делото Rakić and O. v. S. по жалба № 474/07 и други, т. 43, в Решението от 02.07.2009г., Й. Й. и други срещу България по жалба № 23530/02, т.47, противоречивото отсъждане на различни състави в рамките на един и същ съд е в нарушение на правото на справедлив процес, непоследователната съдебна практика създава състояние на продължаваща несигурност, което предпоставя намаляване на общественото доверие в правосъдието, безспорно представляващо един от съществените елементи на държавата, основана на върховенството на закона. Посоченото право, предвидено по чл. 47 от Х., следва да се прилага в съответствие с чл. 6, ал.1 от ЕКПЧ и се осигури най-малко предвидената по конвенцията защита и по правото на ЕС. Следователно, с оглед на задължението за осигуряване на еднаквото прилагане на правото на ЕС към идентични казуси, произтичащо от чл. 6, ал.1 от ЕКПЧ, стои въпроса за осигуряване на идентична с предвидената по тази разпоредба защита на правото на справедлив процес и по правото на ЕС.

43. Както следва от съдебната практика на съда на ЕС – Решение от 09.12.2003г. , по дело С. / I., C-129/00, за установено нарушение на Договорите и по т.30 и т. 33 от мотивите, смисълът на националната разпоредба трябва да се преценява с оглед тълкуването, което е дадено от националните юрисдикции, а когато национално законодателство е предмет на противоречиво тълкуване, водещо до прилагането ѝ съвместимо с правото на ЕС, така и несъвместимо с това право, най-малкото следва, че това законодателство не е достатъчно ясно, за да осигури съвместимо с правото на ЕС прилагане.

44. Следователно, преодоляването на различието в прилагането на националния закон при сходни факти с цел зачитане на правото на справедлив процес както по чл. 6, § 1 ЕКПЧ, така и по чл.47 от Х., приложими в съдебното и в административното производство в казуса по делото, както следва и от разясненията към Хартата по този текст, може да стане единствено чрез прилагане на практиката на Съда на ЕС, в това число и чрез отмяна на противоречащи на тази практика административни актове, станали окончателни.

45. От изложеното следва, че първият въпрос който следва да се постави е изисква ли правото на ЕС и по специално принципът за лоялно сътрудничество чл. 99, т.7 АПК да се приложи и към решения на Съда на ЕС предвид особеностите на казуса по делото, когато са налице следните изисквания:

- адресатът на този акт – гражданин на държава-членка изрично се позовава на нарушение правото си и на издаването на административния акт в нарушение на това му право;
- лицето е предявило искане за отмяна на акта след като е узнало за съответното решение на Съда на Европейския съюз, цитирано в съдебна практика на национален върховен съд, по идентичен казус спрямо друго лице;
- искането за отмяна е предявено след изтичането на срок от узнаване на

съдебното решение на върховния съд, който не надхвърля срока, предвиден по националното право от узнаване на решението на Европейския съд по правата на човека, представляващо основание за отмяна на акта;

- в мотивите на административния акт не са изложени съображения по прилагането на норми по правото на Съюза, уреждащи условията и ограниченията, при които се упражнява това право, не е обсъдено личното поведение на лицето и необходимостта от ограничаване на правото с оглед постигането на легитимна цел, предвидена в закона, и

-за да се преустанови нарушението на посоченото право, следва да се отмени акта, с който е наложено ограничението на това право.

На такъв въпрос Съдът на ЕС не е дал отговор в съдебната си практика, отговорът му не следва от съществуващата до сега. отговор следва да бъде даден.

По наличие на задължение при преразглеждане на окончателен административен акт да се извършва преценка и на законосъобразността му:

46. Производството по преразглеждане по §1 от чл.31 на Директивата е предвидена като алтернатива на процедурата по обжалването в приемащата държава-членка да се предостави достъп до процедура за преразглеждане по искане на засегнатото лице на всяко решение, свързано с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве, а в § 3 е предвидено изискване процедурите за правна защита да дават възможност да се разгледа законосъобразността на решението, както и да се проверят фактите и обстоятелствата, на които се основава предложената мярка, които следва да гарантират, че решението не е несъразмерно.

47. В Решението от 10.07.2008г., G. J., дело C-33/07, Съдът на ЕС дава тълкувание на чл.27, §1 от Директивата, като съдържащ принципно допустимите основания за ограничаване на правото на свобода на движение на гражданин на ЕС от държавата-членка, чийто гражданин е това лице. В контекста на тази логика би могло да се приеме, че процедурните гаранции по чл.31 от същата директива се отнасят не само за приемащата държава, но и за казус като разгледания по делото G. J., т.е за ограничаване и правото на напускане на държавата-членка на нейните граждани и съответно в казуса по настоящето дело.

48. В §1 на чл.31 от Директивата е предвидено правото на преразглеждане като алтернативно на процедурата по обжалване. Следователно първият въпрос, който се поставя е задължена ли е държавата-членка да въведе достъп на жалбоподателя до процедура по преразглеждане на решението по Директивата, след като е въведена процедура по обжалване - по българското право по чл. 79,ал.1 АПК за разглежданата ПАМ.

49.Налагането на ПАМ „забрана за напускане на страната” за парично задължение към частно лице за неопределено време – до отпадане на основанията по националния закон, изисква ефективен механизъм за периодичното ѝ преразглеждане от гледна точка на юриспруденцията по чл. 2 на Протокол 4 към ЕКПЧ на Европейския съд по правата на човека Решение от 2 юли 2009 г. по делото И. срещу България и с Решение от 26.11.2009г. по

делото Г. срещу България. Също така е направен извод, че българският закон ЗБЛД, не предоставя достатъчни процесуални гаранции срещу произвол, тъй като административните органи и националните съдилища се ограничават до преценка наличието само на формалните основания за налагане на мярката.

50. В чл.78а ЗБЛД е предвидено правомощие на органа, издал заповедта за налагане на ПАМ като процесната, да я отмени в хода на изпълнението ѝ, като е задължен да прецени наличието само на фактическите основания за налагането ѝ по българския закон, относно съществуване на вземането в размер над 5000 лв. и предоставянето на надлежно обезпечение. Следователно, предвиденото правомощие представлява преразглеждане на наложената ПАМ като не е въведено изискването за преценка на законосъобразността на наложената вече ПАМ.

51. Изискването по чл. 31, § 3 от Директивата - да се провери законосъобразността на решението и в процедурата по преразглеждането, означава ли обаче да се проверят да се провери съответствието с приложими норми към датата на постановяване на акта за преразглеждането, в който момент решението е възможно да е станало окончателно, за да се спази изискването, „че решението не е несъразмерно”, което също следва да се гарантира от процедурите - чл. 31, § 3 от Директивата. Означава ли това че посочената разпоредба на Директивата следва да се тълкува като изключение от принципа за правна сигурност по отношение на окончателен административен акт.

52. По тълкуването на тази разпоредба Съдът на ЕС не се произнесъл а посоченото не следва еднозначно от съдържанието ѝ, предвид всичко изложено за съдебната практика на този съд по отношение на принципа за правна сигурност по отношение на административните актове и *res judicata* на съдебните решения. Разрешаването на този въпрос е от значение за казуса по делото, тъй като настоящият съд следва да прецени едновременно дали обжалваната заповед по делото е законосъобразна, и едновременно с това дали е по искането за отмяна на заповедта за наложената му ПАМ по молбата на жалбоподателя от 06.07.2010г. по съображения за незаконосъобразност на същата е следвало да бъдат разгледани от сезирания първоначално орган - издателя на заповедта в производство по преразглеждането, предвид избрания от жалбоподателя правен способ за защита.

По наличие на основание за обявяване нищожност на заповедта за наложената ПАМ в частта ѝ за държавите-членки на ЕС, предвид твърденията за липса на компетентност на административния орган по правото на ЕС:

53. Нищожност на административен акт може да се обяви безсрочно съгласно правомощието за това на ответника по делото по чл.97, ал.1 АПК във връзка с чл. 149, ал.5 АПК, и което е бил длъжен служебно да упражни по отношение на заповедта за наложената ПАМ, предвид изложените доводи за противоречие с норми по правото на ЕС в молбата на жалбоподателя от 06.07.2010г. и тъй като не е обжалвана. С оглед на това въпросът за съответствието на чл. 76, т.3 (отм.) ЗБЛД с предвидено по правото на ЕС

основание да бъде наложена ПАМ като процесната е съществен.

От чл.20,§2, ал.2 и чл.21,§1 от ДФЕС следва, че при ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване, е допустимо да се налага ограничение на правото на свобода на движение. Този извод следва и от целта на Съюза по чл.3, §2 ДЕС- да предостави на своите граждани пространство на свобода, сигурност и правосъдие без вътрешни граници, в което е гарантирано свободното движение на хора. Съгласно чл.4, §2 от ДФЕС, в областта пространство на свобода, сигурност и правосъдие, компетентността да се приемат правно обвързващи актове е поделена между Съюза и държавите-членки. Тази компетентност се упражнява от държавите-членки само доколкото Съюзът не е упражнил своята - чл.2, §2, ДФЕС. Тъй като по правото на ЕС са предвидени основания за ограничаване на разглежданото право, то държавите-членки нямат компетентност да въвеждат и съответно да прилагат различни основания за същото по националното си право.

54. В чл.52, §2 от Хартата се предвижда, че когато признато основно право по същата е предмет на разпоредби на Договорите, правото се упражнява при определените в тях условия и граници. Формално в текста Договорите обаче не се съдържат основания за ограничаване на правото на гражданин на ЕС свободно да се движи на територията на държавите-членки без да е обвързано с упражняване на икономическа заетост, предвид съдържанието на разпоредбите, включени в дял IV „Свободно движение на хора, услуги и капитали” и на дял V „Пространство на свобода, сигурност и правосъдие” от ДФЕС.

55. Съгласно чл. 52, § 1 от Х., ограничаването на признатите права и свободи по същата, може да бъде наложено при спазване на принципа на пропорционалност „само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора”. В чл. 45 от Хартата, част от Дял V „Гражданство”, се предвижда свобода на движение и пребиваване на всеки гражданин на Съюза.

56. В чл. 27, §1 от Директива 2004/38, като основания за ограничаване : от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве”, като изрично се забранява позоваването на такива съображения за икономически цели, като директивата е приета на основание разпоредбите, уреждащи гражданството и свободата на движение от Договорите.

57. 59. Важно е да се определи с кои от посочените основания по двете разпоредби следва да се тълкува за съответствие чл. 76, т.3 (отм.) ЗБЛД Нормите на Х. имат еднаква юридическа сила, както тази на Договорите – чл. 6, § 1 от Договора за ЕС, следователно се поставя въпроса след влизането в сила на Договора от Л. какво е съотношението на чл. 52 § 1 от Х. с чл. 27, §1 от Директива 2004/38. *Основанията* „цели от общ интерес” или „необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора” по цитираната разпоредба от Хартата, съгласно разясненията на същата, са изведени от съдебната практика на Съда на ЕС, като конкретно се посочва Решението от 13.04.2000г. по дело К. К. и други, С- 292/97, т. 45, по време на

действие на идентични основания за ограничаване на това право, както тези по директивата, предвидени в чл.2, §2, чл. 3, §1 и чл. 4, §1 от Директива № 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 година за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве, отменена с Директива 2004/38.

58. Съдът на ЕС също е постановил, че принципът на свобода на движение трябва да се тълкува широко, а отклоненията от този принцип — стриктно поради статута на лицето на гражданин на Съюза - Решение от 29 април 2004 г. по дело О. и О. (С-482/01 и С-493/01, точки 64 и 65).). Съдът обаче приема и че особените обстоятелства, обосноваващи прибягването до понятието за обществен ред, могат да се различават в отделните държави-членки и в различните периоди от време, поради което в това отношение е необходимо на компетентните национални органи да се признае свобода на преценка в установените с Договора рамки - Решение от 4 декември 1974 г. по дело van D., 41/74, точка 18.

59. По делото И. срещу България (т.35) и Г. срещу България (т. 48), Европейският съд по правата на човека приема, че налагането на ПАМ като процесната на жалбоподателя за задължение към юридическо лице, има за предназначение да гарантира интересите на кредиторите и преследва законосъобразна цел - защита на правата на други лица, и съответства на чл.2, параграф 3 от Протокол 4. В мотивите на Решение № 2 /31.02.2011г. на Конституционния съд се приема, че „неизпълнението на осъдителни съдебни актове за частни парични задължения в големи размери засяга конституционно признатите интереси на физическите и юридическите лица да се ползват от частната собственост, като тяхно основно право по чл. 17 от Конституцията, накърнява свободата им да поемат отговорност за своето съществуване на базата на законно придобитото имущество, включващо и вземания”, като също се приема че разглежданото ограничение има легитимна цел по смисъла на чл. 35, ал.1 от Конституцията, предвиждащ като основания защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. Както се посочи, част от съдебната практика на ВАС по приложението на чл.76, т.3 (отм.) ЗБЛД приема, че налагането на забрана за задължение към частно лице в големи размери, не попада в обхвата на понятието „обществен ред”, нито в останалите основания по чл. 27, §.1 от Директива 2004/38.

60. Понятието „обществен ред” не е изрично дефинирано в българското право, правото на ЕС не изисква еднаквото му съдържание в различните държави-членки. В практиката на ВАС понятието се определя като „установеният нормативен порядък”, „система както от правни, така и от морални норми”, а „нарушение на обществения ред е всяко нарушение на нормативно установения порядък”. В решение № 7 на Конституционния съд по конституционно дело № 1 / 1996 г. понятието „обществен ред” е определено като „установеният с нормативни актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права”. По националното право не се предвижда състав на административно

нарушение и съответстващо му наказание за неизпълнение на парично задължение към частно лице, в този случай длъжникът понася лихвите за забава и разноските за евентуалното принудително изпълнение, доколкото се касае за частно-правни отношения. Освен това налагането на ПАМ като принципно положение по чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания е предвидено само за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, т.е винаги се предпоставя от съществуването на състав на административно нарушение. От друга страна законодателят е предвидил в чл. 431 от ГПК правомощие за съдебните изпълнители да отправят искане за съдействие до органите на полицията, без да се определя вида на това съдействие, като същото следва да се свърже с функциите му да установи имуществото на длъжника, да оцени същото и др., които като резултат да постигнат целта на производството – събирането на вземането. Правното основание по чл.76,т.3 (отм.) ЗБЛД не включва като изискване административният орган да бъде сезиран от ЧСИ, но същото се предпоставя от целта на мярката и доколкото орган на МВР няма правомощия да осъществява държавна политика в областта на принудителното събиране на частни притезания, която функция държавата е възложила на съдебните изпълнители.

61. Правото на собственост, признато по чл. 17,§1 от Х., съответства обхвата и значението на правото по чл. 1 от Допълнителния протокол към ЕКПЧ, същото не е абсолютно и неговото упражняване може да бъде ограничено, като ограниченията му по правото на ЕС не следва да надхвърлят предвидените по ЕКПЧ – чл. 52 § 3 от Х.. Това право може да бъде ограничено на основанията по чл. 52, §1 от Хартата и съобразно практиката на Съда на ЕС, при условие, че ограничението отговаря на преследваните от Съюза цели от общ интерес и не представлява по отношение на следваната цел непропорционална и нетърпима намеса в правомощията на собственика, която би могла да накърни самата същност на правото на собственост – така в Решение от 13 декември 1979 г. по дело Н., 44/79, точки 17 и 23 и в Решение от 30 юли 1996 г. по дело В., С-84/95, точки 13 и 14.

62.Както правото на жалбоподателя на правото на свобода на движение така и правото на собственост на неговия кредитор са защитени едновременно по правото на ЕС и по ЕКПЧ. В случай, че се приеме, недопустимост да се ограничи правото на свобода на движение за задължение към кредитор – частно лице по правото на ЕС, то осигурена ли е защита в необходимата степен на правата на кредитора, която също следва да бъде най-малко предвидената по ЕКПЧ. Следователно поставя се и въпроса правото на ЕС допуска ли да се наложи ограничение като процесната ПАМ за защита правата на други лица, и конкретно юридическо лице, както се предвижда по чл. 2 от Протокол 4 към ЕКПЧ, при условие, че по чл. 52, §1 от Хартата се предвижда защитата да се осигури само по отношение на „други хора”, което основание по българското право, Конституционният съд е тълкувал като относимо и към юридическите лица. Основанието „необходимост от защита правата на други хора” не е предвидено чл. 27, § 1 от Директивата, защитата на интересите на кредиторите по парични вземания би могло да се

тълкува и като нарушаващо забраната да се преследват икономически цели по същата разпоредба.

63. „Цели от общ интерес” са целите по чл.3 § 2 и § 3 от Договора за ЕС, идентични с посочените в съображение 1 от мотивите за приемане на Регламент (ЕО) № 805/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година за въвеждане на европейско изпълнително основание при безспорни вземания – свободата на движение на гражданите и вътрешния пазар. Съображение 5 от същите мотиви установява характеристиките на понятието „безспорни вземания”, което в случая не съвпада с вземането по изпълнителния лист с длъжник г-н Б., относно изискването да липсва каквото и да е оспорване от страна на длъжника.

64. Нито една разпоредба на Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, не предвижда правна възможност държавите-членки да предприемат административни мерки по изпълнение на норма от този регламент за ограничаване на правото на свобода на придвижване на лицата, на основание неплатено задължение към частно лице, в това число и конкретно към търговско дружество, с цел да се принуди длъжника да погаси задължението си. Кредиторът на жалбоподателя по изпълнителния лист е допустимо да прибегне до събиране на вземането си и на територията на друга държава членка въз основа на нормите на регламента и след като вземането му бъде съдебно признато. От тази гледна точка правото на кредитора на собственост не изглежда да е нарушено в рамките на ЕС до степен на невъзможност да се упражни, засягаща същността на това право.

Изрично в Глава IV „Принудително изпълнение” са установени минимални изисквания относно производството по принудително изпълнение, приложимо в държавата-членка по принудителното изпълнение, различна от държавата-членка по произход на длъжника. Според чл. 20 §1 и § 2, при спазване на установените в тази глава изисквания, се прилага закона на държавата-членка на принудителното изпълнение, като в разпоредбите на същата глава не е установено общо правомощие на органа по принудителното изпълнение да прави искане за налагане на ограничения на правото на свобода на движение на гражданин на ЕС във връзка с изпълнението на безспорно вземане. Разпоредбите за принудителното изпълнение следва да се подчиняват на установените права и принципи с Хартата и конкретно правото на справедлив процес по чл. 47 от същата, като не налага на държавите-членки задължението да приспособят националното си законодателство към минималните процесуални изисквания, които той предвижда – съответно съображения 11 и 19 от преамбюла на разглеждания регламент.

65. Следователно възниква въпрос допускат ли предвидените основания „цели от общ интерес” и „необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора” по смисъла на чл. 52, параграф 1, изречение второ от Хартата респективно в понятието „обществен интерес” по чл.27, пар.2 от Директива 2004/38, налагането на ограничение на правото на свобода на движение на

гражданин на държава-членка на ЕС в рамките на ЕС, само на основание съществуващо задължение над определен, предвиден в закона размер към частно лице, което не е обезпечено, във връзка с висящо изпълнително дело за събиране на вземането, без да се излагат съображения за конкретното поведение на лицето и необходимостта от налагането на мярката с оглед постигането на целта събиране на вземането. Безспорни критерии за допустимост на процесната ПАМ съобразно фактите по делото не могат да бъдат изведени и от практиката по други дела пред Съда на Европейския съюз, а на настоящия състав на съда не му е известно отправено преюдициално запитване от друг съд по сходен казус.

С оглед на изложеното, Административен съд София –град, Първо отделение, 12 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ до Съда на Европейския съюз на основание чл. 267, алинея 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и по реда на чл. 104 от Процедурния правилник на същия съд, със следните въпроси:

1. Изисква ли принципът за лоялно сътрудничество по чл. 4 § 3 от Договора за Европейския съюз, тълкуван във връзка с чл. 20 и чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, национална разпоредба на държава-членка, като тази по главното производство, която допуска отмяната на окончателен административен акт за да се преустанови нарушение на основно право, установено с решение на Европейския съд по правата на човека, което право едновременно е признато и по правото на Европейския съюз, каквото е правото на свобода на движение на гражданите на държавите-членки, тази национална разпоредба да бъде приложена и по отношение на постановеното с решение на Съда на Европейския съюз тълкуване на относими към ограниченията за упражняване на посоченото право норми по правото на Съюза, предвид фактите по главното производство, и когато за да се преустанови нарушението на правото е необходима отмяната на акта?

2. Следва ли от чл. 31, §1 и §3 от Директива 2004/38, че когато държава – членка е предвидила по националното си право производство за преразглеждане на административен акт, който ограничава правото по чл.4 § 1 от същата директива, компетентният административен орган е задължен по искане на адресата на този акт да го преразгледа и прецени законосъобразността му като съобрази и съдебната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуването на относими норми по правото на ЕС, уреждащи условията и ограниченията, при които се упражнява това право, с цел да се гарантира, че наложеното ограничение на правото не е несъразмерно към момента на издаването на акта за преразглеждането, когато административният акт за налагане на ограничението е станал окончателен към този момент?

3. Допускат ли разпоредбите на чл. 52, § 1, изречение второ от Хартата, за основните права на Европейския съюз, респективно по чл.27, § 1 от ДИРЕКТИВА 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, прилагането на национална разпоредба, предвиждаща налагането на ограничение на правото на свобода на движение на гражданин на държава-членка на ЕС в рамките на ЕС, само на основание съществуващо задължение над определен, предвиден в закона размер към частно лице - търговско дружество, което не е обезпечено, във връзка с висящо изпълнително дело за събиране на вземането и без да се вземе предвид възможността да бъде събрано от орган на друга държава-членка, предвидена по правото на Съюза?

СПИРА производството по адм.д.5873 / 2010г. по описа на Административен съд София – град, Първо административно отделение, 12 състав.
ОПРЕДЕЛЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.

Административен съдия: